

ปีการศึกษา ๒๕๕๙ นี้ มีนักเรียนอยู่คนหนึ่งช่างพูด ช่างคุย กล้าแสดงความคิดเห็น และที่ล้ำคัมภีร์ แสดงความรู้ลึกเป็นอย่างมาก ไม่เข้าใจก็บอกว่าไม่เข้าใจ เบื่อก็บอกว่าเบื่อ ไม่อยากเรียนก็บอกว่าไม่อยากเรียน จี้เกียจก็บอกว่าจี้เกียจ ง่วงก็บอกว่าง่วง (บางครั้งเคยได้ยินจากครูประจำวิชาว่านอนหลับในเวลาเรียนเลยทีเดียว) ความกล้าเหล่านี้มักเกิดขึ้นในห้องเรียนอยู่บ่อยๆ ทำเอาครูผู้สอนปวดหัวไปตามๆ กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูประจำชั้นที่ต้องสอนด้วยแล้วนั้น **ปวดหัวเป็น ๒ เท่า**

จริงๆ แล้ว ก่อนจะเข้าใจนักเรียนได้ ครูนี้อาจจะต้องเข้าใจตนเองเสียก่อน เข้าใจว่าคนๆ หนึ่งเวลาจะทำสิ่งใดได้ก็ต้องอาศัยหลายๆ อย่าง ทั้งหน้าที่ ความรับผิดชอบ อารมณ์ เหตุผลต่างๆ นานา แต่สิ่งที่ต้องการอย่างยิ่ง ก็คือใจ ทั้งจิตใจ กำลังใจ แรงแบนดาลใจ น้ำใจ ที่จะทำสิ่งนั้นให้จงได้ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเล็กหรือใหญ่ จะสำคัญหรือไม่สำคัญ หากใจไม่พร้อมสิ่งนั้นก็คงไม่สำเร็จสมบูรณ์ไปได้ คงเพียงแค่ว่าไปๆ วนๆ ยังก็ต้องทำตามคำสั่ง หรือคำร้องขอแล้วล่ะก็ ยังต้องการความเข้าใจจากใจ เข้าใจ เข้าใจ เข้าใจ ไม่ต้องการมาอยู่ฝ่ายเดียวกันหรอก แค่นี้ก็พอ

เงื่อนไขมีที่มา เนื่องจากนอกห้องเรียนเราคุยกัน เรารู้จักกันมาทั้งนี้ ก็เลยได้คิดกลับมา ว่าเราชอบใช้เวลาหลังเลิกเรียนไปเล่นกับเพื่อนๆ เป็นอย่างมาก เงื่อนไขที่เอาเวลาที่ชอบมากที่สุด ไปทำงานที่ไม่ชอบที่สุดก็คงจะเป็นแรงใจขึ้นนี้ ที่ทำให้งานเสร็จลงไปได้ด้วยดี แม้เสียงบ่นก็เกิดขึ้นนั้น ก็ยังลอยอยู่เสมอๆ

